Ce arată «radiografia» sportului cu mănuși din România

LA RĂSCRUCE DE DRUMURI, BOXUL ROMÂNESC TREBUIE SĂ ALEAGĂ CALEA FORTIFICĂRII PRIN MUNCĂ, COMPETENȚĂ ȘI PASIUNE

● Rezultatele nesatisfăcătoare la C.E. de la Halle, motiv de meditație pentru specialiști, dar mai ales de măsuri urgente ale F.R. Box ● Activitatea secțiilor și producția lor trebuie să constituie o preocupare permanentă a activului federației ● Este necesară o mai intensă muncă de educație în rîndul sportivilor

Bilanțul lotului de pugiliști români la recentele campionate europene este considerat, cu toate reușitele unor tineri, NESATISFĂCĂTOR ÎN ANSAMBLU, sub raportul obiectivelor propuse, al așteptărilor și mai ales în relație cu condițiile de pregătire pe care le-au avut sportivii noștri. Totalul de medalii obținute, 1 de argint și 5 de bronz, păstrează echipei noastre un loc printre formațiile apreciate în Europa, dar **nu concordă cu potențialul real al școlii românești de box, nu se situează la nivelul dorinței numeroșilor iubitori ai acestei spectaculoase discipline sportive.** Iată de ce ne-am propus ca în aceste pagini să întreprindem o trecere în revistă a situației acestui popular sport în țara noastră, pornind tocmai de la realitățile evidențiate de recentele campionate europene.

CERINȚELE VIITORULUI IMPUN RECONSIDERAREA SELECȚIEI ȘI A METODELOR DE PREGĂTIRE

Considerațiile asupra recent încheiatelor campionate europene de box de la Halle nu pot fi desprinse de contextul pugilismului amator mondial nu numai pentru că bătrînul nostru continent este considerat leagănul „scrimei cu pumni", ci mai ales pentru că perspectiva imediată — campionatele lumii, la Belgrad, în mai 1978 — solicită o asemenea abordare a problemei.

STRATEGII DIVERSE ÎN CAMPANIA PREOLIMPICĂ

În mod logic, strategia postolimpică impunea oricărei federații naționale să accepte **sosirea momentului schimbării generațiilor** și, în consecință, să ia măsuri timpurii pentru **începerea campaniei olimpice** viitoare (Moscova '80). Contrar acestei concepții, unele federații naționale au ales varianta opusă, prezentînd **loturi robuste și cu experiență,** gata să beneficieze de ignoranța novicilor.

ȘI DEBUTANȚII POT REUȘI !

Federația română de box și-a asumat în mod deliberat riscul de a prezenta la această competiție 7 debutanți și, dacă luăm în considerație rezultatele finale, măsura s-a dovedit în parte justificată. Adevărul este însă că riscul a fost doar pe jumătate asumat, întrucît — punînd la o parte pe Al. Turei, F. Ibraim și V. Didea, foști competitori olimpici ! — nu rămîn decît 4 debutanți veritabili. Ei bine, **tocmai trei dintre aceștia** (cu excepția lui Costică Chiracu — eliminat, fără voia lui, pretimpuriu și nejustificat, prin decizia precipitată a medicului scoțian dr. Hutchinson) **au obținut performanțele cele mai bune ale delegației : Teodor Dinu** — medalie de argint, **Titi Tudor** și **Vasile Cicu** — medalii de bronz. Succesul acestor selecționați (aproape) de ultimă oră (căci multă vreme s-au vehiculat, de pildă, numele „penelor" Marian Lazăr sau Gheorghe Oțelea, ale „semimijlociilor" Ion Vladimir, Carol Hajnal sau Cornel Hoduț) este semnificativ și ne dă curaj să facem pasul următor, procedînd la fel și în continuare.

PALMARESUL ECHIPEI ROMÂNIEI LA C. E.

1967 Roma	10 1 1 4 = 12
1969 București	11 4 2 1 = 27
1971 Madrid	11 - 4 5 = 17
1973 Belgrad	10 2 2 3 = 19
1975 Katowice	11 1 2 3 = 14
1977 Halle	11 _ 1 5 = 8

Prima coloană de cifre reprezintă numărul total de participanți români, următoarele trei — numărul de medalii de aur, argint și bronz obținute, iar ultima este o încercare de însumare prin punctaj, acordînd potrivit tradiției cîte 5 – 3 – 1 puncte fiecărei medalii.

SĂ PROMOVĂM CU CURAJ TINERETUL

La Halle au fost prezenți în ring 4 dintre medaliații campionatelor europene de tineret de la Izmir (octombrie 1976) : bulgarul Plamen Kamburov (18 ani) — ajuns în semifinale, cehoslovacul Vaclav Hornak (19 ani) — promovat în sferturi de finală, scoțianul Jan McLeod (19 ani) și turcul Köksel Ozogluoz (20 ani) ; în același timp, **dintre cei 6 medaliați români la Izmir, nici unul nu a fost prezent la Halle.** Aceasta nu este o observație polemică, ci doar de logică. Sigur că nu toți medaliații români de la Izmir au ajuns la maturitatea necesară pentru a face față unei competiții dure cum sînt campionatele continentale. Dar dacă ne gîndim la faptul că unul dintre cei mai populari și mai apreciați boxeri la Halle a fost băiețandrul irlandez Philip Sutcliffe (în vîrstă de nici 18 ani), ajuns în semifinalele categoriei semimuscă și învins doar în ultimele secunde ale meciului de cel ce avea să devină campion european, polonezul Henryk Srednicki, atunci ne punem fireasca întrebare : **de ce nu promovăm, mai cu curaj, tineri** ca Dumitru Cipere sau Alexandru Giurgiu ? Acești doi medaliați ai competiției de tineret de la Izmir — pentru a-i lua doar pe ei ca exemplu — și-au făcut debutul internațional în întrecerile seniorilor și ne amintim cu plăcere de bunele lor performanțe în turneul din Pakistan (în cursul lunii noiembrie 1976).

O DILEMĂ : SUCCES IMEDIAT SAU ÎN PERSPECTIVĂ

Și pentru a încheia capitolul „etate", care nu este străin de problema selecției și nici de cea a perspectivei, să mai facem o comparație. Succesul **tocmai al grupului de trei debutanți** ridică semne de întrebare privitoare la **modul cum a fost concepută alcătuirea lotului român pentru campionatele europene.** Acceptîndu-se ideea că prezența unei formații complete este reprezentativă pentru valoarea pugilismului nostru și că ea oferă mai multe șanse de reușită, **opțiunile pentru unele categorii s-au făcut mai curînd sub imperiul căutării succesului imediat decît al asigurării unei succesiuni.** Altfel nu s-ar fi recurs la candidatura unui semigreu de circumstanță, cum este Ion Györfi (28 ani), în loc să se dea o cît de mică șansă unui tînăr. Altfel nu ar fi fost preferat Calistrat Cuțov (la 29 ani, incontestabil încă un boxer remarcabil), ci ar fi fost lăsată cale liberă, de pildă, lui Ion Budușan (la 22 de ani foarte eficace pînă acum în turneele de peste hotare). De mai multă vreme deplîngem soarta „veșnicului secund", care nu ajunge să se afirme decît atunci cînd „vioara întîi" iese la pensie. Este și cazul lui Faredin Ibraim care, tot stînd în umbra lui Constantin Gruescu, ajunge pentru prima oară la campionatele continentale la vîrsta de 25 de ani !

ÎNALTA CAPACITATE DE LUPTĂ — CALITATE DE BAZĂ

Prima concluzie generală a celor 135 de meciuri văzute la Halle este aceea că victoria în ring pretinde o sumă de calități. Cîteva dintre ele merită să fie menționate în mod special. Iată, cu precădere : **maturitatea fiziologică** (vigoarea maximă) și **tactică** (aceea dată de gîndire fundamentată pe experiență). Numai asemenea trăsături explică victoria finală a majorității proaspeților campioni, de la Srednicki pînă la Gorștkov, trecînd pe la Förster și Savcenko, toți pugiliști robuști, cu o inteligentă dozare a evoluției în ring. Altă caracteristică a principalilor candidați la titluri a fost **înalta capacitate de luptă**, manifestată **printr-o extraordinară combativitate, prin frecvența mare în lovituri**, prin **spirit permanent ofensiv** și prin **excepțională rezistență în regim de luptă intensă timp de 3 reprize, fără** încetare. Asemenea haruri au fost specifice pentru mari campioni, ca iugoslavul Ațe Rusevski (semiușoară) — pe care nu degeaba ziariștii l-au numit „un nou Simion Cuțov" — sau pana Richard Nowakowski (R.D. Germană).

APRECIERILE NOASTRE

Foarte bine : TEODOR DINU (cocoș), medalie de argint, 2 victorii, o înfrîngere (în finală).

Bine : TITI TUDOR (pană), medalie de bronz, 2 victorii, o înfrîngere (în semifinală) ; CALISTRAT CUȚOV (ușoară), medalie de bronz, 2 victorii, o înfrîngere (în semifinală, la viitorul campion european).

Satisfăcător : VASILE CICU (semimijlocie), medalie de bronz, 2 victorii, o înfrîngere (în semifinală) ; ION GYÖRFI (semigrea), medalie de bronz, o victorie, o înfrîngere ; ALEXANDRU TUREI (semimuscă), o înfrîngere ; FAREDIN IBRAIM (muscă), o victorie, o înfrîngere.

Nesatisfăcător : SIMION CUȚOV (semiușoară), o înfrîngere ; VASILE DIDEA (mijlocie mică), o înfrîngere (la campionul Europei) ; MIRCEA SIMON (grea), medalie de bronz, 2 victorii, o înfrîngere (în semifinală, la campionul Europei).

Fără notă : COSTICĂ CHIRACU (mijlocie), eliminat prin rănire în primul meci.

Tînărul dinamovist Teodor Dinu *(dreapta), recent promovat în echipa națională, a realizat cea mai bună performanță a delegației noastre la C.E. de la Halle.*

NU MAI SÎNTEM DURI...

Ce a caracterizat, concomitent, pe boxerii noștri ? Se poate spune despre ei că în ring prezintă **o tehnică de luptă bună** (excepție făcînd doar Vasile Cicu, la primul său meci, cînd tracul exagerat i-a dereglat pur și simplu mișcările). În al doilea rînd, s-a constatat **o rezistență generală bună** (de la care trebuie să-l exceptăm doar pe Simion Cuțov, apărut în ring aproape sleit de forțe). Dar în același timp sîntem nevoiți să subliniem și cîteva din slăbiciunile băieților noștri, provenite fie din tare personale, fie din deficiențe de pregătire. Chiar și în cazul unor medaliați (cum sînt T. Dinu, T. Tudor sau I. Györfi, s-a observat că ei nu au putut promova în ierarhia medaliilor și din pricina **lipsei de rezistență.** Din această cauză unii din boxerii noștri încep meciul timid, concentrîndu-se exclusiv asupra ultimei reprize (cînd poate fi prea tîrziu pentru obținerea victoriei !), iar alții încep lupta din răsputeri, pentru ca spre final să nu mai poată ține ritmul inițial (intrînd de asemenea în dezavantaj). Este locul aici să amintim că, într-un trecut nu prea îndepărtat, **boxerii români erau vestiți pentru combativitatea lor** (considerată de unii chiar excesivă), **erau admirați pentru puterea lor de luptă și spiritul ofensiv.** Ei bine, astăzi ne este dat să vedem — în ciuda repetatelor critici formulate în presă — boxeri (ca F. Ibraim sau T. Tudor) cedînd inițiativa adversarului, făcînd mereu pași îndărăt în ring și lăsînd astfel judecătorilor impresia (nu totdeauna justă) de teamă sau pasivitate. În fine, am putea aminti inexplicabila apatie sau „blocajul psihic" la boxeri consacrați, cum sînt V. Didea sau M. Simon, urmînd ca tehnicienii să ne dea răspunsul în cazurile lor.

Pentru noi este evident că cerințele viitorului — și în primul rînd apropiatele campionate mondiale de la Belgrad, din mai 1978 — impun o reconcepere temeinică a sistemelor de selecție și a metodelor de pregătire, fundamentate strict științific.

CLASAMENTUL PE PUNCTE

Într-un clasament pe puncte, după medaliile obținute la Halle, ordinea ar fi următoarea : 1. **U.R.S.S.** 30 p, 2. **R. D. Germană** 28 p, 3. **Polonia** 19 p, 4—5. **România** și **Bulgaria** cîte 8 p. 6. **Iugoslavia** 6 p. 7. **R.F. Germania** 5 p, 8. **Finlanda** 2 p etc.

„INDISCIPLINA ȘI DISPERSAREA FORȚELOR AU DIMINUAT POTENȚIALUL PUGILIȘTILOR NOȘTRI"

— declară antrenorul coordonator Ion Popa —

În legătură cu modul în care s-au efectuat pregătirile pugiliștilor români înaintea C. E. am avut o scurtă convorbire cu antrenorul coordonator al lotului, **Ion Popa.** Acesta ne-a declarat :

„Ca și cu prilejul altor mari confruntări internaționale, antrenamentele componenților lotului național s-au efectuat după un plan discutat în colegiul central de antrenori și aprobat de Biroul F.R. Box. Dar, încă din perioada pregătirii de iarnă, antrenamentele s-au efectuat separat. **Această dispersare de forțe a făcut ca antrenamentele pugiliștilor noștri fruntași să nu aibă maximum de eficacitate.** În plus, la ultima reunire a lotului am constatat cu surprindere că o mare parte dintre principalii pretendenți la un loc în echipa națională nu manifestară **nici un fel de preocupare pentru regimul rațional de alimentație,** astfel că mulți dintre ei s-au prezentat cu multe kilograme peste limita admisă : **Simion Cuțov** (un plus de 8,900 kg), **Faredin Ibraim** (4,800 kg), **Vasile Cicu** (5,700 kg), **Calistrat Cuțov** (6 kg), **Titi Tudor** (5,800 kg) etc. Și ar fi fost bine dacă această neglijență a sportivilor s-ar fi oprit odată cu ultima convocare la lot. Dar, din păcate, situații asemănătoare am constatat și cu zece zile înaintea startului la C. E., și chiar mai tîrziu, în ciuda faptului că volumul de muncă a fost mare, la sfîrșitul unor antrenamente putîndu-se constata slăbiri de 1,500 pînă la 3,200 kg".

— Ce măsuri ați luat pentru combaterea unor asemenea acte de indisciplină sportivă ?

— Ne-am limitat la observații repetate, unora dintre ei le-am redus unele mese, dar plusul de greutate tot nu era eliminat. De multe ori, în ciuda faptului că nu veneau la masă seara, a doua zi se prezentau la cîntar cu mai multe kilograme decît avuseseră după antrenamentul de seară ! Este adevărat, **și noi, cei din colectivul de antrenori, sîntem vinovați că n-am luat măsuri mai severe.** Dar, din păcate, era prea tîrziu pentru a recurge la excluderea din lot a unor boxeri.

— Cum apreciați eficiența pregătirii ?

— Cei tineri au realizat performanțele scontate. **Dacă rezultatele sînt mai slabe decît la alte ediții, aceasta se datorește faptului că doi dintre principalii favoriți — Simion Cuțov și Mircea Simon — au evoluat departe de valoarea lor.** În plus, îmi exprim părerea că sistemul de pregătire pe grupe (fiecare colectiv cu antrenorul său) nu este cel mai bun. **Lotul trebuie să aibă o conducere unitară,** să urmeze același program de pregătire. Este mai bine așa și pentru **întărirea legăturilor de prietenie,** pentru coeziunea sufletească a componenților echipei naționale. La Halle nu de puține ori am fost nevoit să intervin pentru a-i determina pe boxeri să-și încurajeze colegii de echipă care evoluau în gala respectivă... Cred că este necesară și **o îmbunătățire substanțială a participării conștiente, active, a sportivilor la antrenamente.** De asemenea, **primirea în lotul național trebuie să fie condiționată de integritatea morală, de respectarea strictă a disciplinei sportive, de menținerea greutății corespunzătoare.**

OPINIILE SPECIALIȘTILOR VIZÎND PERSPECTIVA, C.M. ȘI J.O.

● Se apropie campionatele mondiale. Ce avem de făcut?

CRISTEA PETROȘENEANU, secretar al F. R. Box : *„Intențiile noastre vizează o reprezentare cît mai bună a boxului românesc la cea de a doua ediție a campionatelor mondiale din anul viitor. În curînd, vom alcătui un lot lărgit de sportivi, cuprinzînd boxeri consacrați, dar și multe elemente tinere dornice de afirmare. Aceștia vor fi testați încă în acest an, la turneele de la Eger (Ungaria), Praga (Cehoslovacia), la trofeul „Felix Stamm" (Polonia), „Dinamoviada" de la Ulan Bator (R. P. Mongolă), Balcaniadă (Turcia). Toate aceste turnee vor oferi posibilitatea să definitivăm încă de la sfîrșitul acestui an lotul ce va începe pregătirile pentru competiția supremă a boxerilor amatori. După cum s-a văzut, la unele categorii se ridică semne de întrebare, datorită evoluțiilor nesatisfăcătoare ale unor „senatori de drept", cum au fost Vasile Didea, ba chiar Mircea Simon sau Alexandru Turei și Faredin Ibraim. Ziua de 6 mai 1978, cînd se va da startul în C.M., trebuie să reprezinte pentru tehnicienii noștri ținta imediată. Ultima verificare a sportivilor se va petrece în cadrul turneului „Centura de aur", care anul viitor va avea loc în luna martie. Intențiile federației nu pot fi însă traduse în fapt fără un sprijin mai substanțial din partea secțiilor de box din țară, a tuturor antrenorilor. Cînd spun aceasta mă gîndesc la cluburile Steaua, Rapid și Metalul din București, la Box-Cluburile din Galați și Brăila, la C.S.M. Reșița, Electroputere Craiova ș.a. De acum înainte vom fi mult mai exigenți în analizarea modului cum și-au făcut datoria unele secții, antrenorii acestora, pentru pregătirea sportivilor ce sînt chemați să reprezinte țara în marile competiții internaționale".*

● Tendința : „boxul complet"

Antrenorul emerit CONSTANTIN DUMITRESCU : *„După insuccesul boxului european la J.O. de la Montreal, unde pugiliștii din Statele Unite și Cuba au cucerit majoritatea medaliilor de aur, optica tehnicienilor continentali în „scrima cu pumnii" s-a schimbat în mare măsură. Cei mai mulți dintre ei au ajuns la părerea, pe care o împărtășesc și eu, că marile* performanțe pe plan mondial în sportul cu mănuși nu mai pot fi obținute altfel decît practicînd așa-zisul „box complet". *Spre acesta au tins cîțiva dintre sportivii care au evoluat pe ringul campionatelor europene de la Halle, nereușind însă nici pe departe să se apropie de nivelul atins la Montreal. Dar ce înțelegem, în linii mari, prin „box complet" ? În primul rînd, din punct de vedere fizic,* o pregătire atletică excepțională, o rezistență de concurs excelentă și o forță de lovire necruțătoare. *În al doilea rînd, din punct de vedere tehnic, „boxul complet" presupune* cunoașterea și aplicarea în luptă a majorității procedeelor tehnice, atît în atac, cît și în contraatac, transformarea acțiunilor de apărare în starturi ale unor noi atacuri viguroase. *În al treilea rînd, acest nou mod de a face box* implică o orientare tactică deosebit de elastică, *ea fiind schimbată chiar de mai multe ori în decursul unui meci, în funcție de riposta adversarului, de situațiile ivite în ring. În aparență, nimic nou în toate acestea. Amintiți-vă însă că în urmă cu cîțiva ani un boxer care știa să execute bine un singur procedeu tehnic, directa de stînga, și făcea la timp pasul înapoi, putea „ciupi" puncte care să-i aducă victorii, nu numai europene, ci uneori și olimpice. Acum doar cu acest procedeu nu se mai poate realiza aproape nimic. El nu și-a pierdut importanța, ar fi o mare greșeală să credem asta, ci a fost completat cu alte și alte procedee tehnice de atac. Cu alte cuvinte, se tinde spre îmbogățirea arsenalului de procedee tehnice pe care un boxer trebuie să le aplice corect în timpul luptei. Încotro se îndreaptă boxul european ? Spre așa-numitul „box complet", boxul pe care l-am văzut practicat pe ringul de la Montreal și am încercat să-l caracterizez în cîteva cuvinte".*

● Cum putem obține medalii olimpice

ALEXANDRU VLADAR, antrenor federal : *„Și la Halle s-a demonstrat că ceea ce am constatat la Montreal, privind tipul ideal de boxer, a rămas valabil. Am în vedere faptul că, pentru a fi bine reprezentați la marile competiții, trebuie să dispunem de elemente valoroase și foarte bine pregătite. Boxerul complet trebuie să dispună — pentru a triumfa — de cunoștințe tehnice ridicate, de rezistență mare, de lovituri de k.o. Numai cu una sau două din aceste cerințe este destul de greu să faci față marilor confruntări. Timpul scurt dintre J.O. de la Montreal și C.E. de* **la Halle** *nu ne-a permis să aplicăm în totalitate intențiile federației în această privință. Potrivit orientării metodice a* **specialiștilor** *noștri, vom încerca să formăm, pînă la J.O. de la Moscova, boxeri de tip complet, cunoscători ai luptei de la toate cele trei distanțe, combativi, deciși, posesori de lovituri foarte tari, care să ducă lupta într-un ritm susținut pe parcursul întregului meci și să se poată acomoda imediat la toate acțiunile impuse de adversar. Pentru a realiza aceste deziderate, vom impune criterii de selecție, foarte severe, pe care trebuie să și-le însușească toți antrenorii din țară. Sper să avem alături cabinetele medico-sportive, care au un rol determinant. Dorința de a realiza rezultate imediate a făcut ca unii juniori talentați în box să fie pierduți destul de repede pentru marea performanță, ori aceasta nu dorim să se mai întîmple. Trebuie să se înțeleagă că boxul de performanță nu poate fi practicat de oricine. Pentru echipa României ce va fi prezentă la J.O. din anul 1980, am prevăzut criterii de selecție foarte drastice : iar de cei care le vor absolvi putem fi siguri că sînt apți să intre în lupta pentru medaliile olimpice !"*

● Pentru reevaluarea arbitrajelor

VIRGIL CAZACU, **arbitru internațional A.I.B.A. :** „Maniera de arbitraj practicată pe continentul nostru tinde să restrîngă bagajul de cunoștințe tehnice ale boxerilor. Interpretarea unilaterală a boxului cu capul înainte (sînt avertizați sportivii care efectuează eschive corecte !) face ca lupta corp la corp să fie tot mai rar întîlnită în Europa. Eschiva, procedeu tehnico-tactic atît de eficace și spectaculos, tinde să dispară din arsenalul de deprinderi al boxerilor europeni datorită interpretării eronate a modului de execuție. De asemenea, punctarea este în neconcordanță cu cea uzitată pe alte continente, fapt constatat și cu prilejul J.O. de la Montreal, unde lovitura care produce un k.d. a fost considerată superioară celorlalte și apreciată ca atare pe buletinele de punctaj. În acest sens, apreciez că federația noastră va trebui să facă propuneri forului european, cu cel mai apropiat prilej, pentru modificarea regulii nr. 18 privind atribuirea punctelor și schimbarea opticii greșite de interpretare a luptei de aproape și a eschivelor corecte. Opinia noastră este că, atît timp cît în regulamentul A.I.B.A. există decizii de k.o. sau R.S.C., care se acordă ca urmare a recepționării unor lovituri puternice, mijloacele prin care se ajunge la o astfel de victorie rapidă trebuie apreciate ca atare. O altă situație constatată la C.E. de la Halle a fost selecția necorespunzătoare a arbitrilor. Din păcate, au fost acceptați o serie de arbitri fără experiență, proveniți din țări în care boxul amator este foarte puțin practicat (cum ar fi Austria sau Danemarca), care după ce au comis numeroase erori (prilejuind eliminarea nejustificată a unor sportivi), au fost ei înșiși eliminați din juriu".

MAI MULTE SĂLI DE BOX DECÎT BOXERI DE VALOARE!?!

O condiție necesară desfășurării activității pugilistice este existența unor **săli corespunzătoare, dotate cu aparatura și materialele necesare.** Din acest punct de vedere, situația se prezintă bine. **Numai în București există zece săli de antrenament dintre cele mai moderne și complet utilate.** În afara marilor cluburi (Dinamo, Steaua, Metalul, Rapid, Olimpia), dețin spații corespunzătoare pentru pregătire (unele fiind chiar de invidiat) Șc. sp. Viitorul, C. S. Școlar, Voința, Urbis, Autobuzul.

Și în provincie (cu puține excepții), practicanții „nobilei arte" beneficiază de condiții foarte bune de pregătire. În localități ca Brăila, Galați, Cîmpulung-Muscel, Constanța, Timișoara, Ploiești, Brașov etc. există săli noi, moderne, dotate cu toată aparatura necesară instruirii temeinice. Mai mult, în orașe unde boxul este mai popular funcționează mai multe săli de antrenament : Galați (5), Brăila (3), Constanța (3), Cluj-Napoca (3), Brașov (2), Sibiu (2), Arad (2) etc. Este adevărat că există și unele localități cu frumoasă tradiție în sportul cu mănuși în care boxerii nu beneficiază încă de condiții corespunzătoare de pregătire. De pildă, la Craiova tinerii practicanți ai scrimei cu pumnii nu beneficiază de o sală proprie pe care să o poată folosi în tot timpul zilei. Dar, din discuțiile cu actualul președinte al C.J.E.F.S., Ion Rinderu, am aflat că în foarte scurt timp problema spațiului de pregătire pentru boxerii craioveni va fi rezolvată. O situație asemănătoare se poate întîlni și la Iași. Dar nu calitatea sălilor de antrenament este determinantă în obținerea performanțelor sportive, ci pasiunea și priceperea antrenorilor ! În condiții mai puțin favorabile, antrenorii craioveni (M. Goanță, D. Fîntînă) au trimis spre loturile naționale de juniori sau de tineret pugiliști talentați, ca Paul Dragu, Constantin Ștefanovici, Florian Ghiță, Constantin Buzduceanu, Gheorghe Bacriș, Florian Grecescu ș.a.

În general, se poate spune — fără a face o simplă speculație aritmetică — că avem mai multe săli de box decît boxeri de valoare...

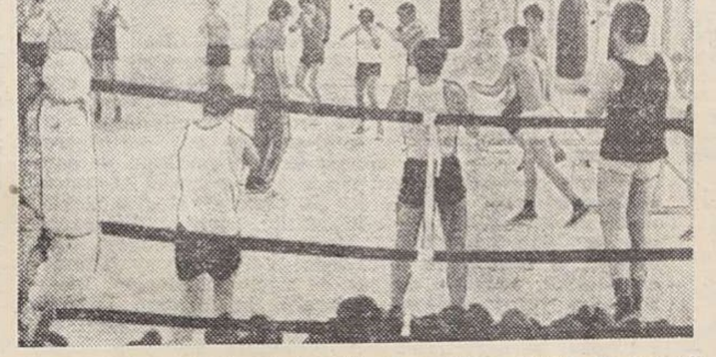

Săli, materiale și tineri dornici să practice scrima cu pumnii există ! Pe cînd și boxeri de valoare ?

DACĂ FIECARE SECȚIE...

● Ce produc 188 de săli cu 228 de antrenori ? ● Steaua și B. C. Brăila — nici un om în echipa națională ! ?

Valoarea unei discipline sportive pe plan internațional este condiționată în mare măsură de numărul secțiilor existente în țara respectivă, ca și de capacitatea productivă a acestora. Din punct de vedere numeric, în țara noastră situația se prezintă destul de bine. **La F. R. Box sînt afiliate 188 de secții,** care, dispun de săli și sînt încadrate cu antrenori — condiții obligatorii pentru a fi afiliate. **În România activează un număr de 228 de antrenori** (cu o normă întreagă sau cu plata cu ora). Se poate aprecia că există suficiente forțe pentru a asigura boxului românesc nivelul optim pe plan internațional. **Dacă fiecare secție ar produce, cel puțin la patru ani, cîte un, tînăr boxer de certă valoare,** cu prilejul momentelor de schimbare de generații **antrenorii echipelor naționale ar avea suficiente elemente talentate pentru alcătuirea formației reprezentative.** Pentru fiecare post (categorie) concurența ar fi mare, ceea ce ar contribui substanțial la creșterea interesului în pregătire și, firește, ar ridica tot mai sus nivelul valoric al selecționaților. Dar lucrurile nu se prezintă astfel. **Există cîteva centre pugilistice în care antrenorii manifestă preocupare permanentă, pasiune și pricepere în depistarea și instruirea temeinică a tinerilor** care îndrăgesc sportul cu mănuși : Brăila, Galați, Craiova, Constanța, Cîmpulung Muscel, Cluj-Napoca (numai secțiile Voința și Tehnofrig), Șc. sp. Șoimii Sibiu, Șc. sp. Olimpia Craiova, secțiile bucureștene Olimpia, Dinamo, Metalul. Ar mai putea fi amintite și alte secții, ale căror nume apar uneori la finalele campionatelor de juniori. **La celălalt pol se situează însă cea mai mare parte a secțiilor afiliate unde se desfășoară o activitate formală, se cheltuiesc — fără justificare — bani pentru retribuirea antrenorilor, pentru materiale și echipament :** Lemnarul Odorhei, Metalul Botoșani, Voința Caransebeș, Constructorul Alba Iulia, Voința Gh. Gheorghiu-Dej, I.S.C. Turzii, Voința Reghin, Metalul Bocșa, C.S.O. Pitești, Metalul Buzău, secțiile din Ploiești, Motorul Arad, Crișul Oradea, Metalurgistul Cugir, Minerul Moldova Nouă, orașe ca Bacăul, Cîmpina (cu cîțiva ani în urmă acest oraș se număra printre principalele centre producătoare de talente : I. Alexe, M. Nicolau, Al. Tîrboi, N. Zăinescu etc.), Medgidia și chiar secțiile bucureștene Steaua, Rapid, Voința.

Activitatea secției de box a clubului Steaua merită un capitol special. **În aproximativ 15 ani, din grupa de juniori a clubului militar, un singur boxer — Florian Livadaru — a reușit să fie inclus în grupa de seniori** și să devină campion național. **Este extrem de puțin pentru un club puternic,** care beneficiază de condiții de pregătire dintre cele mai bune și de un mare număr de antrenori. Un alt aspect : **secția clubului Steaua — care a contribuit întotdeauna substanțial la marile succese internaționale ale boxului românesc, la C. E. de la Halle n-a avut nici măcar un singur reprezentant !** De asemenea, o **secție specializată, cum e cea de la Box-Club Brăila, nu a furnizat nici un sportiv echipei naționale.** Iar cu o singură floare (Chiracu) nici gălățenii nu se pot mîndri... Este o situație îngrijorătoare care trebuie grabnic analizată.

În aceste condiții, devine extrem de greu ca boxul nostru să se mențină pe locul fruntaș pe care și l-a cîștigat cu trudă în arena internațională.

ANTRENORII, NERAȚIONAL REPARTIZAȚI PE HARTA PUGILISMULUI NOSTRU

În box, poate mai mult decît în alte sporturi, rolul antrenorului este determinant în atragerea tinerilor spre această ramură atît de dură și dificilă. Dacă în alte sporturi antrenorul poate realiza pregătirea în condiții diferite, în box antrenorul trebuie să se afle permanent lîngă sportiv, atît la antrenamente cît și în timpul meciurilor. Această apropiere creează un climat de muncă apropiat și presupune din partea antrenorului reale calități capabile să ducă la realizarea legăturii sufletești care unește pe pedagog și elevul său. Avem la ora actuală o seamă de antrenori cu o bună calificare, care pot face față celor mai ridicate exigențe. Repartizarea lor pe centre pugilistice este, însă, nesatisfăcătoare. O simplă trecere în revistă ne arată că majoritatea tehnicienilor distinși cu titlul de „antrenor emerit" se află încadrați la secțiile cluburilor bucureștene, de parcă boxul s-ar practica doar în sălile Capitalei !

Centre puternice, cu tradiție în acest sport, îndrăgit, cum sînt Oradea, Brăila, Reșița, Timișoara, Cluj-Napoca, Craiova, Drobeta Turnu Severin ș.a.m.d. nu dispun de antrenori de primă mărime. Să nu uităm, totuși, că marea majoritate a pugiliștilor vin din provincie, că prea puțini dintre cei mai valoroși sportivi sînt bucureșteni din tată în fiu...

Desigur, un Petre **Mihai** la Galați, un **Cristian Panaitescu** la Cîmpulung sau un **Adrian Teodorescu** la Constanța înseamnă ceva pentru orașele respective dar, ne întrebăm, este oare de-ajuns ?

O altă problemă o ridică și pregătirea antrenorilor de box de către I.E.F.S. Prea puțini dintre absolvenții acestui institut superior au îmbrățișat cu căldură această meserie atît de frumoasă ! Forul de specialitate are datoria — la rîndul său — de a veghea cu o mai mare atenție la repartizarea și încadrarea antrenorilor cu o înaltă calificare în toate centrele pugilistice ale țării și atunci, cu siguranță, altele vor fi rezultatele.

BOXUL ARE SPECTATORI, SPECTATORII NU AU GALE!

Boxul este unul dintre cele mai iubite sporturi din țara noastră. Nici o gală — bună, cu „capete de afiș" — nu duce lipsă de spectatori. Nu trebuie să facem un efort prea mare pentru a ne aminti că spectacolele pugilistice au umplut cu ani în urmă „potcoavele" stadioanelor Republicii, Dinamo sau Giulești, că au făcut neîncăpător patinoarul „23 August" și, nu de mult, Palatul sporturilor și culturii, ca să dăm doar cîteva exemple din Capitală. Deci **boxul are spectatori.** Din păcate, însă, **spectatorii nu au gale,** atîtea cîte și-ar dori. Pugiliști de talia lui Simion Cuțov nu sînt văzuți cu regularitate nici măcar la campionatele naționale, ei fiind adeseori angrenați doar în confruntări internaționale. Dacă în urmă cu ani, pe vremea „potcoavelor" pline, pugiliștii români aveau de susținut doar două, trei întîlniri internaționale pe an, acum numărul acestora a crescut considerabil și culorile țării trebuie apărate cu cea mai mare grijă peste tot. Calendarul competițional al pugiliștilor noștri este deosebit de bogat. Spre exemplificare, spicuim din obiectivele acestui an : „Turneul primăverii", „Centura de aur", campionatele europene, Dinamoviada și Spartachiada militară, campionatele naționale individuale, campionatul național pe echipe, Balcaniada — toate fiind competiții dificile, la care se susțin două, trei sau chiar patru meciuri. Nu am amintit de întîlnirile inter-țări și nici de participarea la turneele internaționale organizate de alte federații și la care participăm în mod tradițional. Văzînd cîte... obligații au pugiliștii noștri fruntași și ținînd seama de faptul că unui boxer amator i se recomandă (de către A.I.B.A.) să nu susțină mai mult de 26 de întîlniri pe an, am fi tentați să credem că penuria de gale bune, cu „capete de afiș", așa cum ne dorim, este cauzată de „încărcatul program competițional". Ar fi o concluzie falsă. **Nu încărcarea programului competițional determină absența spectacolelor pugilistice bune, de calitate, ci numărul mic de boxeri valoroși de care dispunem la ora actuală.** Sînt numeroși antrenori, la multe secții de box din Capitală și din țară care de ani și ani nu mai dau nici măcar un singur sportiv echipei naționale, nu mai vin cu pretendenți serioși la titlurile de campioni naționali. Aceasta este adevărata cauză a lipsei de gale. Și situația se va perpetua atîta timp cît marea majoritate a antrenorilor vor lucra de mîntuială, fără pasiune, fără răspundere și, deci, fără rezultate. **Nici un organizator din lume nu poate oferi amatorilor de spectacole pugilistice gale bune fără boxeri buni.** Iar noi avem, la ora actuală mai puțini decît am avea nevoie... Axiomatic, lipsa de gale înseamnă lipsă de popularizare a boxului, înseamnă mai puțini tineri atrași în „careul magic".

Boxul are suporteri devotați. Mereu optimiști, iubitorii lui vin la gale cu speranța că vor asista la spectacole pugilistice de calitate. Vor fi satisfăcuți cu adevărat numai atunci cînd în majoritatea centrelor pugilistice vor crește boxeri valoroși, mai mulți decît are nevoie... echipa națională.

Fără pretenția de a fi epuizat chiar toate problemele de actualitate ale boxului românesc, ne propunem în paginile de față să evidențiem o serie de aspecte importante, care trebuie să stea în atenția forului nostru de specialitate. Rezultatele sub nivelul așteptărilor de la Halle nu pretind numai o analiză în sine — de reparat nu se mai poate repara, din păcate, nimic —, ci impun, mai curînd, o cuprinzătoare analiză a situației acestei populare discipline în țara noastră, cu consecința firească a măsurilor eficace ce se vor lua.

Pe temeiul celor sesizate în rîndurile de mai sus, considerăm că principalele obiective pe agenda de lucru a F. R. Box în viitorul apropiat trebuie să fie :

controlarea și sprijinirea perseverentă a secțiilor din țară, principalele furnizoare de elemente talentate pentru sportul de performanță, o evaluare mai precisă a muncii antrenorilor și a producției lor ;

o mai judicioasă repartizare a tehnicienilor, pentru evitarea risipei de forțe (din păcate, în unele secții din Capitală activează — fără rezultate la nivelul cerințelor — cîte 3 și 4, chiar 5 antrenori) ;

revizuirea sistemului competițional, care să ofere programe atractive, capabile să sporească interesul pentru box și să stimuleze emulația între pugiliști ;

sprijinirea fluxului de tineri spre acest sport și sublinierea mai accentuată a calităților educative ale boxului (prin eventuala experimentare în școli) ;

îmbunătățirea mijloacelor de selecție și fundamentarea științifică a metodicii antrenamentului sportiv ;

întărirea muncii de educație în rîndul sportivilor pentru o participare mai activă și conștientă la pregătire, pentru îmbunătățirea disciplinei în timpul antrenamentelor și în afara orelor de pregătire.

Sîntem convinși că boxul românesc are suficiente resurse să învingă acest moment de cumpănă și să reia încă de acum drumul ascensional pentru primul și cel mai apropiat obiectiv — campionatele mondiale de la Belgrad, din mai 1978 — evoluția sa progresiv mai bună raportîndu-se însă permanent la obligațiile acestei foarte îndrăgite discipline sportive la Jocurile Olimpice din 1980.

Pagini realizate de **Victor BĂNCIULESCU, Petre HENȚ, Paul IOVAN** și **Mihai TRANCĂ**